

Datum: 14. 2. 2019

Zadeva: Pobuda na posvetu Ureditev področja ravnanja z odpadki: od urgentne do sistemske ureditve

Zaradi zbiranja embalaže so kljub enotni metodologiji državljani različno finančno obremenjeni, ker se stroški s strani izvajalcev javnih služb zaračunavajo posredno in so vezani tudi na ekonomijo obsega. Kot je bilo na posvetu izpostavljeno s strani g. Zidanška, je položnica za gospodinjstvo v Celju v povprečju 11 EUR, v Ljubljani okoli 12 EUR, v ostalih LS pa je zelo različna in predvsem višja. Mesečni strošek je namreč odvisen tudi od tega ali gre za dolgoročni najem posoda za zbiranje ali se plačuje le amortizacija, ali pa državljani kupijo posodo za zbiranje od IJS. Na strošek znatno vpliva tudi frekvenca odvozov, kar je praviloma bistveno dražje, kot če so nameščeni večji volumni - primer podzemnih zbiralnic. Le-te so primerne povsod, kjer je visoka gostota poselitve, vendar so zaradi cene in potrebe po posebnem vozilu za zbiranje večini LS nedostopne. Enako so posredno obremenjene lokalne skupnosti, ki morajo zagotavljati infrastrukturo - zbiralnice in zbirne centre. Zaradi stroškov si podzemne zbiralnice lahko privoščijo samo največje lokalne skupnosti. Zato je na nivoju države to potrebno enotno urediti in bi bilo možno z enotnim voznim parkom za zbiranje embalaže na nivoju Slovenije tudi racionalizirati in poceniti.

S strani več razpravljalcev je bila na posvetu, 13. 2. omenjena problematika nečistoče komunalne embalaže in izpostavljeno, da ta tok sodi v termično obdelavo. Za potrebne izračune količin dolgoročnih snovnih tokov je torej nujno, da se postavijo enotni standardi zbiranja, saj je znano iz tujine, da se lahko ekonomično upravičeno reciklira le 9 vrst plastičnih materialov.

Trenutno v Sloveniji velja razširjena odgovornost za t. i. KOE - Komunalno odpadno embalažo, kar menimo, da je **v nasprotju z EU direktivo**, ki zahteva proizvajalčevo odgovornost. To se vleče že od prve ureditve področja embalaže in je končno že čas, da bi za odpadno embalažo prevzeli vse stroške proizvajalci, in sicer od zbiranja, enotne infrastrukture (podzemne zbiralnice, enoten avtopark, ki je drag in potreben zaradi specifičnosti podzemnih zbiralnic in ekonomije obsega) enotne standarde zbiranja in enotnega ozaveščanja in obveščanja, s čimer bi poenotili frakcije in čistočo zbiranja ter pravilno usmerili snovne tokove. To pomeni da bi bil enotno definiran tudi (kvaliteto in kvantitetno) del nečiste in za recikliranje neprimerne embalaže, ki je primeren samo za termično obdelavo.

Zaradi zbiranja embalaže so kljub enotni metodologiji državljani različno obremenjeni, ker se stroški kor rečeno zaračunavajo posredno in so vezani predvsem na ekonomijo obsega. Na ta način, če bi to prešlo v okvir ene DROE pa bi zagotovili enako dostopnost in enako obremenitev ter dosegli stroškovno učinkovit sistem, pri katerem bi dejansko plačal povzročitelj. Državljani bi bili stimulirani za ločevanje. Naj poudarimo, da so se z ločenim zbiranjem stroški praviloma povečali in ne znižali, kar deluje destimulativno in je pri neposrednem osveščanju s strani občanov pogosto izpostavljeno kot očitek.

Pripravi-a:

Mirjam BRITOVŠEK, u. i. k. i.

Anton BRODNIK, univ. dipl. inž. var. mag
vodja urada za komunalne dejavnosti

poslano:

odpadki.predlagam@ds-rs.si